

Tartalom

- A Révai Miklós Gimnázium bővítése és homlokzat-felújítási munkái
 - Búcsúzunk
 - Kedves Ballagó Diáktársaim!
 - Diáknap a FRÖCCSel!
 - Búcsúzik a 12.D
 - Búcsúzik a 12.F
 - Tíz éves a Révai Színköre
 - Eredményeink
 - Ide nekem az oroszánt is!
 - A bonyhádi sportrendezvény
 - "Jövőre, veletek, ugyanitt!" - Az idej tanár-diákról
-

A Révai Miklós Gimnázium bővítése és homlokzat-felújítási munkái

Úgy érzem, hogy a bővítéssel a város a gimnázium névadójának kerek évfordulójára is emlékezett, a jubileumra veretett ezüst emlékérem mellett ily módon maradandóan köszöntve az iskola közösségét. Ismeretes, hogy a belvárosban lévő oktatási intézményeinknek meglehetősen mostoha feltételekkel kell küszködniük, amikor kapukat nyitnák a polgárok előtt. Ehhez megfelelő objektumok kellenek. Ilyen lett a Révai-gimnáziumé, bízom benne, élnek is majd a lehetőséggel. Egyébként pedig az iskola ugyancsak megérdemelte ezt a fejlesztést, hiszen remek eredményeivel esztendőök óta az ország élvonalába tartozik.

Balogh József

Győr megyei jogú város

polgármestere

Az iskola 1892 óta áll, azóta csak az 1971-ben hozzáépített, most kiegészített szárnyal bővült. A tornatermen kívül soha nem volt nagyobb közösségi rendezvényekre alkalmas helyiségünk. Örömmel vesszük birtokba, hiszen például diákjaink közül számosan végeznek különféle kulturális és művészeti tevékenységet, számukra ezen túl ideális bemutatkozási lehetőséget tudunk kínálni. Vagy: máris tervezünk a 300 ülőhelyes új teremben olyan tudományos-ismeretterjesztő sorozatot, amelyben iskolánk volt diákjai adhatják át élettapasztalataikat a most tanulóknak. Természetesen a bővített részben rendezzük iskolai ünnepeinket, a szülőkkel történő találkozókat, és nyilvánvalóan helye lesz az ifjúság által kedvelt táncos-zenés programoknak is.

Horváth Péter

a Révai Miklós Gimnázium

igazgatója

Az új többfunkciós terem alapterülete: 243 négyzetméter

Építtető: Győr Megyei Jogú Város Önkormányzata

Témafelelős: Tóthné Papp Terézia tanácsos

Tervező: Talent-Plan Kft., Győr

A beruházás lebonyolítója: Győrber Kft.

Kivitelező: Mischek Építőipari Kft., Győr

Beruházási költség: 45 millió forint

Finanszírozó: városi önkormányzat - 50 százalék

Révai-gimnázium - 50 százalék

(a vállalkozók által befizetett szakképzési hozzájárulásból)

"Isten veled - mondta a róka. Tessék itt a titkom. Nagyon egyszerű. Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges az a szemnek láthatatlan."

Láthatatlan a perc is mely mindjárt tovaszáll, s magával viszi négy vagy hat évünk minden örömét és bánatát.

Örökké tartó pillanat. Vad szívverésem alig győzi csöndjét.

Nem hittük soha, hogy valóban eljön ez a perc is, mikor könnyezve vagy vidáman, meghatódva vagy felszabadultan; esetleg valamennyi érzéssel szívünkben, de ki kell lépnünk az iskola kapuján. S bár sokan legyintenek a nagy szavakra, azért ők is érzik: az életünkből hagyunk most itt valamit. Az ismerős arcokat, az ismerős falakat; egy baráti kézfogást őrző padot, egy szerelmes ölelést őrző ablakpárkányt; a tanórákat és a tanárokat, a baglyos kilincset: a Révait.

Rengeteget tanultunk az évek során, s bár sokan nem vitték túlzásba az órákra való felkészülést, a tudást, melyet a Nagymúltú adott, ők is magukkal viszik. Mert ez a tudás nem évszámokból és képletekből áll; példa ez, mely az életre tanított. Itt senki nem kérdezte soha:

"De hova merre tenném és kikbe Hitem, lelkem és a nem várt jövőndöt?"

Itt megtanítottak minket győzni és lelkesedni, de megtanítottak veszteni és visszalépni is.

Most hat évvel a hátam mögött úgy hiszem valamennyiünk nevében kijelenthetem: soha nem bántam meg, hogy a Révai diákja lettem. Én e percben mikor búcsúzni kell, nem elköszönni szeretnék, hiszen remélem találkozunk még, de szeretném megköszönni mindazt, amit a Révaitól kaptunk. Igyekszem megőrizni és mindig felidézni szeretett iskolánk örök útmutatását.

"Mecélni a legszebb álmot

Komolyan venni a világot,

Mindig szeretni és remélni,

Így érdemes a Földön élni."

Kedves Ballagó Diáktársaim!

Az elmúlt 4 illetve 6 évben egy-egy késő éjszakába nyúló tanulás, egy-egy váratlan felelés, dolgozat során bizonyára többször megfogalmazódott bennetek az óhaj: "Bárcsak túl lennék már ezen az egészen!" Nos, eme kívánságotok teljesült. Nincs több villámfelelés, röpdoga, magyarázkodás, hogy milyen váratlan esemény kényszerített benneteket arra, hogy lemondjatok az asznapi fizika témazáróról.

Azonban ha visszagondoltok a Révaiban eltöltött évekre, valószínűleg nem csak ezek a nehéz pillantok, rémlenek fel előttetek. Sokatoknak eszébe jut majd az osztály, a barátok, a tanárok, másoknak az osztálykirándulások, diákdiri választás az Idegosztállal és lesznek, akik a fergeteges suli-bulikra és a feledhetetlen fűzfői táborra emlékeznek szívesen. De említhetném még a színjátszóköröket, a kosárlabda csapatot és ki tudja mi mindent, ami "A RÉVAI".

Életeteknek egy fontos korszaka lezárult. Most azonban még hátra van a nagy próbatétel: az érettségi és a felvételi vizsga. Ha ezen sikeresen túljuttok- márpedig a révais továbbtanulási statisztikák szerint erre elég jók a kilátásaitok-, akkor egy új életforma kezdődik számotokra. Sokan más városba kerültek, új környezetbe, így nem csak a Révaitól, hanem családotoktól is elszakadtok. Ugyanakkor új ismereteket, új barátokat szereztek.

Vannak, akiket ez az önállóbb életforma most még szorongással tölt el, de vannak, akik bátran néznek e kihívás elé.

Az elválás azonban senkinek sem könnyű.

Ittmaradó diáktársaim nevében egy Herakleitosz idézetével búcsúzómon tőletek:

"Minden nap megszűnik valami,

Amiért az ember szomorkodik,

De mindennap születik valami,

Amiért érdemes élni és küzdeni."

Miklós Hajnalka 11.A

Diáknap a FRÖCCSel!

Hát... Nehéz helyzetben vagyunk. Össze kellene foglalni sablonok és "reméljük ti is jól éreztétek magatokat!" típusú mondatok nélkül az idej, általunk rendezett és szerintünk elég jóra sikerült diáknapot. Talán azzal kezdenénk, hogy ez a nap nem jöhetett volna létre (sablon 1) ha nincs a diákdiri-választás és persze ti, a Révai szám szerint 309 tanulója és tanára (köszönjük nektek és persze Annus néninek is), akik megválasztottátok diáékdirinek N. Bálintot és noha a diáknap szervezésénél lelkesedésünk már kicsit lelohadt a kampányhoz képest, azért talán mindenki megtalálta a sokféle program közül a neki valót (sablon 2).

Pedig a nap elég pechesen indult...

Az előző esti ifiházbeli buli után, ahol a Nullum Crimen és a Lambéria (külön köszönet az utolsó koncertjét adó lambériának! - Szép volt fiúk!) szolgáltatta a zenét és a jó hangulatot, egyesek nem az ágyat, hanem egy másik szórakozóhelyet vettek célba, így amikor másnap álmosan, fáradtan beértünk a suliba, megdöbbenve vettük tudomásul, hogy az osztályunk új büszkesége, az egyik főszervező, I. Bálint (Lipi) elég súlyos balesetet szenvedett (szerencsére azóta jobban van). Így a diákvetélkedőt, ahol az embertoronytól a mobiltelefonmeséig volt minden és még egy kedves versíró hölgyet is sikerült megismerni, végül a kiskorú és kisméretű, de annál nagyszájúbb B. Viktória (közismertebb nevén KICSI) vezette le.

A nagyszínpadon eközben egy rendkívül látványos hip-hop és szalontánc bemutatónak tapsolhattatok, meghallgathattatok nem először és nem utoljára (sablon 3) a Holló Énekegyüttes fantasztikus dalait, illetve az Országos Színjátszó Fesztiválon második helyezett révais színjétszó csoport, a ReAktor szédületes poénjain nevezhettek nagyokat. De a legsikeresebb és valószínűleg a legmókásabb (a többnyire Imiként emlegetett) S. Imre játszóháza voolt, ahol mindenki visszatérhetett (nem is olyan régi!!!) ovis korába és a jengázás, rulettezés és egyéb pihentségek örömeit élvezhette. Sajnos a fenti tornateremben meghirdetett angol színjátszók előadása időhiány miatt elmaradt. (Ezúton is elnézést kérünk Torda tanárnőtől.)

Végül elérkezett a nap fénypontja, a mindenki által nagyon várt tanár-tanár vetélkedő. Nehezen sikerült megszervezni a két csapatot, de tanáraink végül hozták (diáknapi) megszokott formájukat. Mi nem tudjuk eldönteni, melyik volt viccesebb: amikor Horváth Péter igazgató úr Herkulesként, egy kis darab újságpapíron egyensúlyozott Zábrádiné tanárnővel a kezében vagy amikor Juhász tanár úr csinos kis papucsában a rotációs kapa funkcióit ecsetelte, esetleg a sajnos elmaradt Dersdobálás, de úgy gondoljuk, mindkét csapat rászolgált a zsűri hosszas gondolkodás után meghozott ítéletére, a döntetlenre.

Ezután a pihentebbek Szörös vezetésével egy számháborúban vettek részt. A tanár-tanár vetélkedőhöz hasonlóan sok érdeklődött vonzott a tanár-diák focimeccs, amelset véletlenül (!) most (is) a tanárok nyertek meg. Aki még ezek után is bírta a forróságot, az a két öregdiák (értsd: Laj és Momo) gitárdélutánjába kapcsolódhatott be. Befejezésül csak annyait (Vigyázat, most jön a sablon 4!) reméljük, tényleg ti is jól éreztétek magatokat, mert mi nagyon jól szórakoztunk. Az utánunk jövő évfolyamnak pedig legalább annyi ötletet, lelkesedést és kitartást kívánunk, mint amennyi nekünk volt.

FRÖCCS - 11.F

Búcsúzik a 12.D

Egy napfényes májusi délután mit sem sejtve léptem ki nagymúltú gimnáziumunk kapuján, és gyanútlanul odaköszöntem ácsorgó osztálytársaimnak.

Meggondolatlan tettem nem maradt következmények nélkül: rám testálták osztályunk "búcsúzó cikkének" megírását - holnapra. Egész délután a boldog tudatlanság állapotában leledztem, és csak kora este ültem neki megalkotni az írásművet, mondván: nem lehet túl nehéz leírni, hogy "szép volt, jó volt, köszönjük" vagy "jöttünk, láttunk, győzni fogunk".

Ekkor szembesültem az első problémával: vajon hogyan köszönjek el négy év történéseitől úgy, hogy ne könnyezzem ronggyá az írólapot, és ne forduljak le a székről a röhögéstől. A válasz egyszerű: sehogy.

Gólyaként nagy várakozásokkal néztünk a középiskolai tanulmányaink elé, s reményeink nem mind szálltak el a költöző madarakkal. Ez a pár év éppen kamaszkorunk legzűrösebb időszakát jelentette: a falrengető nevetésektől a hetekig tartó mosolyszünetekig sok mindent megosztottunk egymással - még a pad közepén levő demarkációs vonalat is. Megbirkóztunk a felnőtté válás buktatóival, de szerintem (és még többek szerint is, úgyhogy tényleg lehet benne valami), a java még hátra van.

Egyet biztos állíthatok mindannyiunk nevében: senki mellett nem suhant el észrevétlenül ez a négy év. Sokat tanultunk és tapasztaltunk, ezáltal ügyesebbek, okosabbak lettünk - például a lőfegyverrel való önkéntes/önkényes segítségnyújtás (gy. k.: puskázás) terén.

Ó, azok az élményszámba menő történelmi inkvizíciók! Hát még az eseménydús kémiai kivégzések! A védtelen diákok fizikai megsemmisítéséről nem is szólva.

Mire kifejlesztettünk egy használható biológiai fegyvert (tesztmegoldások), az osztály érezhette: itt bizony gáz van.

Kénytelenek voltunk kapitulálni bizonyos feltételekkel és elismerni a vereséget, valamint a tanulás szükségességét. Ám - "megfogyva bár, de törve nem" - néhány partizán elsáncolta magát az előtte ülő mögé, és magánakcióival szolgálta a köz érdekeit. A pad alatti szervezkedések máig tartanak, köszönhetően a diákdíri-választási kampány életreszóló élményeinek, melyek megerősítették osztályunk osztály-jellegét és évfolyamunk előretolt védelmi vonalait.

Megtanultuk, hogy a kék és barna köpenyek érző szívet és csavaros észjárását rejtenek, nyelvünk titkai pedig a hozzá-nem-értő fülek számára továbbra is titkok maradnak. A sárgeskitkígyó élőhelyét én még mindig nem tudom bejelölni a vaktérképen, tavaly is csak az alagsori száműzetéseink során sziszegett a füzetembe a schwarze Katze és a white mouse között (utóbbi nem összetévesztendő az Sz1 és 102-es termek lakóival).

Ennyi jutott eszembe hajnali fél egyig, már csak letisztázom, és a suliban majd könyörtelenül kicenzúrázzuk az egészét. Azt hiszem, mindegyikünk hasznát veheti később az itt tanultaknak. Köztünk ülnek a jövő Nobel-, Pulitzer-, "ilyen-meg-olyan"- díjas és érdemrendes professzorai. És üzenjük az utánunk jövőknek: a Ph. D. nemcsak az I[D]EGOSZTÁJ pecsétjének helyét jelenti, hanem várható tudományos fokozatainkat is.

Begya Orsolya 12.D

Búcsúzik a 12.F

Reggel 8. Itt tornyosul előttem az Épület, baglyos kilincsel és Annus nénivel a portán.

Tegnap délután jártam itt utoljára, bár akkor csak vizsgáztam. A többiekkel együtt. Most nincsenek itt, csak páran közülük.

Az első óra olyan, mint általában az első órák. Az ember még félálomban tudomásul veszi azokat a dolgokat, amiket a fejébe próbálnak sujkolni, persze a fele az egyik fülén be, másikon ki. Sok új arc szakad az ember nyakába az álmovilágban tapasztalt fejekhez képest.

A második óra már nem idegen, szinte részévé válsz a rendszernek, azt hiszed róla hogy ismered minden porcikáját és nem érhet meglepetés... csak saját károdon tapasztalhatod meg igazán mekkorát tévedtél.

Harmadik óra elejére fáradt vagy. A szünet tartja benned a lelket, végig próbálsz lihegni a dolgot, egyúttal szomorúan nézed azokat akik csak 10-re jöttek suliba - azt gondolod hogy ők jobban jártak.

A negyedik óra már a megszokott automatizmus jegyében folyik. Kezdhetsz elengedni, hiszen elmondhatod magadrol már három órát három szünetet kibírtál, a maradék már igazán semmi - de a vége még mindig aggasztóan messze van.

Az ötödik óra - akármilyen komojan kéne venni - az az óra amikor a legkönnyebben viseled el a kudarcokat - van még időd, mondod te, van más amit még meg tudsz tenni, carpe diem, miegymás. Ha ellógsz egy ötödik órát az nem gond, bármit mondhatsz, az ötödik órák azok lazák - inkább kiéled magad, hiszen nem sok időd maradt már sulis végéig.

A hatodik óra a legkeményebb.

Mindenki fáradt. A tanárok is, te is. Csak ültök bágyadtan és próbáltok felkészülni közös erővel egy próbatételre, amivel az érettségedet fogod bizonyítani.

Amikor már azt hiszed hogy mindent láttál és mindent megismertél, amikor a legbiztosabb vagy magadban, mint én vagy akárki, akkor szakad be a lábad alatt a talaj és jössz rá igazán nagy igazságokra - rájössz, hogy azok akik a nap folyamán mogorva álarc mögött az agyadba próbálták gyömöszölni azt a sok felesleges anyagot valójában emberek.

Nem is akármilyenek.

A szürkeállományodba préselt információtömkeleg feleslegességén gondolkozol, az elvesztegetett időről filozofálsz, de erre a pontra érve mindenki rájön ezek értelmére - egyéni, személyre szabott értelmére.

Annak, hogy effesek voltunk, megvan a maga varázsa.

Végignézhettük sok végzős osztály távozását, tanulhattunk hibáikból, gyakorlatilag mindenkit megismerhettünk az iskolából és talán elmondhatom hogy a tanárok igazi arcát is láthattuk egy-egy pillanatra.

Képtelenség elmondani micsoda élmény hat évig ugyanabban az iskolában lenni és távozáskor is érezni még minden lépcsőfokot a vádlidban, ismerni minden tantermet.

Azt mondhatnátok, hogy csak kettővel több év, de nem így van. Valószínűleg a kandalló előtt ülve is a heraldikával és a geotermikus grádienssel fogok gizdázni az unokáimnak, s ők majd örülnek annak hogy a nagypapi annó effes volt.

Itthagjunk magunkból egy darabot, magunkkal is viszünk egyet az Épületből.

A magam részéről fújok egy utolsó füstkarikát és a fátylán keresztül mosolygok egyet az öreg baglyos kilincse, aztán hazamegyek.

Elfáradtam.

Szöke Zoltán

Tíz éves a Révai Színköre

2001. április 27-én délután 15 órától 21 óráig a Balázs Béla Művelődési Központban "Tíz éves a Révai Színkör" címmel hatalmas rendezvény zajlott. Méltó ünnepe volt ez annak a munkának és játéknak, amelyet 1991 óta a Révai Miklós Gimnázium színkörösei és azok vezetői végeztek.

A Tóth Szilvia és Varju Nándor által megálmodott és megszervezett találkozón minden csoport képviseltette magát, a jelenleg működő színkörök természetesen teljes létszámban. Nem tudott ugyan mindenki a műsor befejeztéig maradni, a rendezés és a kiváló műsorvezetés jóvoltából azonban az est egy-egy szakasza is élményt jelenthetett.

Sokan megtisztelték jelenlétükkel az ünnepséget a Révai tanári karából és az iskolavezetés részéről.

A program a terv szerint alakult.

A fővédnök (Tamás Imre, a Révai volt igazgatója) megnyitó beszéde után Horváth Péter igazgató úr szólt a Révai színekreinek lehetséges, tervezhető jövőjéről, majd emlékfelidézõ filmbejátszások, megható vagy tréfás rövid-interjúorozat, hozzászólások, jelképes ajándékátadások, plakátkészítés, az elõtérben lévõ kiállításon "tárlatvezetés", közben színvonalas produkciók peregtek egymás után.

Fellépett a C4 - rendezõ: Wenczel Imre (elõször egy emlékfelidézõ szõssenettel, majd a Godot-ra várva c. Beckett-dráma néhány jelenetével); az Új Kezdõ csoport - rendezõ W. I. (a Sente Boltja c. produkcióval); a L'art-ma Színkör - rendezõ: Tóth Szilvia (Mark Twain Ádám és Éva naplója nyomán készült színpadi játékkal); végül a ReActor színkör - rendezõ: Varju Nándor (a Folytassa Othello c. - országos második helyezést elért - darabjával).

A csoportok bemutatkozásai közül itt a C4 színkör összefoglalóját közöljük. Az ok egyszerű. Ők búcsúznak most négy év játék után. A szöveget a C4 csoport tagja, Szabó Adrienn írta és olvasta fel a színkör felkérése nyomán.

"A C4 hét lányt és három fiút számlál. 1997. szeptemberében alakultunk, és azóta több darabot megismerve és több helyezést elérve jutottunk odáig, ahol most vagyunk.

Ez is lehet egy kezdés, bár kevésbé érdekes és figyelemfelkeltõ, inkább szokványosnak mondanám.

Valahogy mi is így kezdtük el a színjátszást négy éve. Ugyanúgy kíváncsian léptünk be egy terembe, ugyanúgy körbeültünk, ugyanúgy köszöntött minket a rendezõnk, és ugyanúgy mutatkoztunk be egymásnak, mint ahogy ezt Ti is tettétek egykor. Ha a kezdet valahol hasonló is, a folytatást minden csoport másként éli meg. Mi ebben a négy évben megtanultunk bízni egymásban, belenézni a reflektorfénybe, improvizálni, elviselni a zsûri megalázó szavait, és önfeledten örülni egy jól sikerült elõadás után. De megtanultunk felállni is egy-egy kudarc után, hol segítséggel, hol egyedül.

Megismertük Örkényt, Pistit, Karolina nénit, Wendlát és Menyust, tudjuk, milyen egy kivégzés és a tavasz ébredése. Kaptunk ezüstöt is, aranyat is, néhány pofont, de egy erõs kéz és egy mosoly újra színpadra állított minket. És most itt vagyunk, hogy méltóképp búcsúzzunk el az életet jelentõ deszkáktól. Nem akarjuk már meghódítani a világot, bebizonyítani, hogy a C4 a legjobb, vagy elhozni a helikoni fõdíjat, egyszerűen csak játszani akarunk, és ízelítõt adni abból, amilyenek vagyunk. Örkény szavaival élve: "Tessék, kezdjük el!"

Szabó Adrienn 12. A

Ez alkalomból:

Wenczel Imre tervezett "ünnepi beszéde, illetve hozzászólása":

(Ez a beszéd nem hangzott el az ünnepi esten: rögtönzött, az alkalomnak és a helyzetnek megfelelőbb hozzászólásra volt szükség.)

Tíz éves a Révai SZÍNKÖR!

Ettõl kissé meg vagyok rendülve. Úgy emlékszem, hogy most kezdõdött az egész.

Azután jöttek sorban a színkörök: a Kezdõk, a Turmix, a S-Paletta, a MÁGIARAKÁS és a LEM színkör, a PaThália és az L (end) M, a ReActor, a C4 színkör, a L'art-ma, az Ar(t)culat, végül az ÚJ

KEZDŐ csoport. Nevet adtak maguknak, és győztek a különböző versenyeken. Ha nem győztek, akkor meg élvezetes produkciókat hoztak létre, amelyeket a zsűri nem értékelt kellőképpen. Rendezők támadtak a különböző csoportokból. És bizony nagyon érdekes előadásokat találtak ki: ilyen például Nagypál Orsolya Micimackó rendezése.

Kudarccok, bukások után - MÉGIS mindig újra ringbe szálltak a csoportok és rendezők, kisebb-nagyobb csodákat műveltek, és én csodálkozva néztem. Csak nem én vagyok az oka?

Egyre inkább segítségre szorultam, és jöttek is a munkatársak: Tóth Szilvia, Sárköziné Kollarits Edit, Varju Nándor, Debreczeni Márton, Nyári Arnold... Tehetségesek, fiatalok... Ijesztő!

TÍZ ÉVES A RÉVAI SZÍNKÖR.

No persze már nem egy, hanem ÖT csoport képviseli! Ez is megdöbbentő! Évente legalább hatvan ember játszik itt a GIMNÁZIUMBAN, a GYERMEKEK HÁZÁBAN és a PETŐFI SÁNDOR MŰVELŐDÉSI KÖZPONTBAN. (Régebben a Bartók Béla Megyei Művelődési Központban is helyet kaptunk, de NEKIK egyszer csak nem kellettünk, eltanácsoltak onnan bennünket, így kellő szerénységgel el is jöttünk.)

Az "ún." eredmények pedig még inkább elképesztők. Főképp azért, mert én nem hiszek a versenyekben, magában a versenyzésben sem. Az emberben, a játékban hiszek. Az együttlétben.

Ha rákényszerítenek, akkor persze kénytelen vagyok teljesíteni. Ha győzni akarnak a gyerekek, akkor kénytelen vagyok a versenyre felkészíteni őket. És győzni velük, ha lehet.

Köszönöm nekik, hogy megízlelhettem néhányszor a győzelem ízét. Mert a mindenkori zsűri nyilván szubjektív. Tévedhet is. De nem tudunk szabadulni attól az örömtől, amikor a MI győzelmünk rovására téved.

TÍZ ÉVES A RÉVAI SZÍNKÖR!

Köszönöm mindazoknak akik ezt lehetővé tették!

Tamás Imre Igazgató Úrnak, aki meghívott a Révaiba dolgozni.

Ladich Artur kollégámnak és barátomnak, aki először megálmodta a Révai-színkört.

Horváth Péter Igazgató Úrnak, aki folyamatosan hihetetlen türelemmel viseli el sok-sok problémás megnyilvánulásomat az iskolában.

Persze ugyanígy köszönettel tartozom mindazon kollégáknak, akik végtelen szeretettel támogatták a külön-próbákat, a tanulók elkéredzkedéseit, a tanórai hiányzásokat, az áttekinthetetlen Wenczel-féle szervezéseket és a NÉHA készületlenül órára érkező színkörös diákokat.

Azoknak a tündéri szervezőknek pedig, akik azt mondták, hogy létrehozzák a TÍZ ÉVES A RÉVAI SZÍNKÖR rendezvényét, "csak nyugodtan dőljek hátra", azt üzenem, hogy egy pillanatnyi időt sem hagytak a hátradőlésre. Ezt azonban igen jó pszichológiai érzéssel tették, valószínűleg érzékeltetni szerették volna velem a napi öt-hat telefonhívással, a több órányi "feladat-kiutalással", hogy szükség van még rám. Ezt is köszönöm NEKIK!!

Befejezésül mit mondhatnék? -

Még egyszer:

MINDENKINEK Köszönöm!

Wenczel Imre

Eredményeink

Nemzetközi Matematika Diákolimpia

Az idei vereny színhelye Washington. Kiemelkedő eredményeiért Vörös László a magyar csoport tagja lett.

OKTV

3. hely: Takács Boglárka 11. D Angol

4. hely: Berényi Ádám 11. D Német

5. hely: Vörös László 12. F Matematika

10. hely: Pápai Zsanett 12. F Filozófia

13. hely: Boda Enikő 11. A Német

Lendvai Attila 12. F Biológia

18. hely: Tóth Anita 11. F Angol

Vörös László 12. F Fizika

19. hely: Dávid Ádám 11. A Német

20. hely: Simon Győző 12. F Fizika

28. hely: Kui Szilárd 11. B Történelem

30. hely: Simon Győző 12. F Matematika

Kalmár László Országos Számítógép Alkalmazói Verseny

7. hely: Turi Péter 11. C

11. hely Németh Ádám 11. C

9-10 évfolyam országos versenyeredményei**Kalmár László Számítógép Alkalmazói Verseny**

1. hely: Bujtás Balázs 10. C

Lóczy Lajos Földrajzverseny

2. hely: Jakab László 10. E

6. hely: Sági Tamás 10. B

18. hely: Skrihár Gábor 9. C

Nemes Tihamér Programozói Verseny

4. hely: Simon Balázs 10. F

Arany Dániel Matematika Verseny

I. díj: Simon Balázs 10. F

II. díj: Fehér Ádám 10. D

III. díj: Lang Péter 10. F, Rendes Gábor 10. F

Kitaibel Pál Biológia Verseny

31. hely: Kauker Bálint 9. A

Irinyi János Kémiaverseny

16. hely: Kriván Eszter 9. D

21. hely: Bartalos János 10. D

Varga Tamás Matematika Verseny

4. hely: Lang Krisztina 7. F

Zrínyi Ilona Matematika Verseny

16. hely: Lang Krisztina 7. F

Ide nekem az oroszánt is!

Osztálytársnőnk, **Takács Boglárka** a közelmúltban tovább öregbítette iskolánk hírnevét, amikor az angol OKTV döntőjén nagyszerű versenyzéssel harmadik helyezett lett. Annak, aki nem ismeri, ez az eredmény talán meglepő lehet, hiszen reál osztályba jár. Közele ismerősei azonban tudják róla, hogy mennyire sokoldalú személyiség, aki a reál tantárgyakon és a nyelveken kívül rajong a pszichológiáért és a rajzolásért, festészetért is. Műveit már több kiállításon is megcsodálhattatok, és a Kisfaludy Napok képzőművészet kategóriájában idén már másodszor jutalmazták arany oklevéllel. Ezen kívül is számos grafikai, képzőművészeti verseny helyezettje. E képek sajátos stílust, egy külön, sokszor kifürkészhetetlen érzelemvilágot tükröznek, és rendkívül gazdag fantáziára vallanak. Szép eredményeit főként kitartásának, akaraterejének köszönheti, rengeteg munkát és energiát fektet tudása, ismeretei gyarapításába. A sok tanulás és az alkotás mellett osztályunk ODB-titkáraként rendíthetetlenül intézi ügyes-bajos dolgainkat. Szinte nincs nap, hogy valami miatt ne hívnák a híres/hírhedt 101-es szobába. Barátként tapasztalhatjuk lelkiismeretességét, ragaszkodását és érzékenységét. Nem egyszer ő az, aki megvéd minket, és kiáll mellettünk olyan helyzetekben, amelyekben mi nem merünk megszólalni, és felemeli szavát az osztály vagy a barátok érdekében.

Néha talán kicsit olyan, mintha egy másik világban élne, szeret elmerülni gondolataiban. Meglehetősen extravagáns, ami öltözködésében, zenei ízlésében, nézeteiben és egész lényében megmutatkozik, azonban ez az extravagáns külső egy nagyon is humán lelket takar. Bátran állíthatom, példakép lehet Ő mindnyájunk számára.

Simon Boglárka 11. D

A bonyhádi sportrendezvény

2001. április közepén meghívást kaptunk **Bonyhádra**, ahol nekünk, **Arany János osztályoknak egy sporthétvégét rendeztek**. Különböző sportágakban lehetett versenyezni. Mi a kosárlabdát és focit választottuk. Ezen kívül még egyéni versenyszámban is megmutathattuk tudásunkat. Az osztályunkat 4 fiú és 4 lány képviselte. Pénteken kora délután indultunk az iskola elől, velünk utazott két testnevelő tanárunk, Jámbor Vilmos, Zakariásné Stéger Ildikó, az Igazgató úr, Wenczel Imre tanár úr és a ReAktor színpár is. Ők aznap este egy nagyszerű előadással mutatkoztak be. Nekünk az első megmérettetés a csapat-bemutató volt, amellyel nagy sikert arattunk. Másnap kezdődtek az összecsapások. Sok mérkőzést játszottunk, s az összetartásnak, csapatjátéknak köszönhetően, végül mindkét sportágban mi állhattunk a dobogó tetejére. Nagyon örültünk a győzelmeknek. Ezután megérdemelten fogyasztottuk el a finom ebédet. Délután az egyéni versenyszámoké volt a főszerep, ahol szintén születtek szép eredmények. Oposits Anita lövészetben, míg Molnár István sakkban harmadik helyezést ért el. Nekik ezúton is gratulálunk. Este egy bált rendeztek nekünk, ahol jól mulattunk és ismerkedtünk. Gyorsan elérkezett a harmadik nap, a búcsúzás. Talán mindig ez a legnehezebb. Megköszöntük a meghívást, és annak tudatában, hogy hamarosan újra találkozunk, elbúcsúztunk Bonyhádtól és diáktársainktól. Nagyon jól éreztük magunkat, és büszkén hordjuk nyakunkban az aranyérmeket. A kísérő tanároknak pedig utólagosan is köszönjük a biztatást, és hogy elkísérték minket.

A csapat tagjai voltak: Csiba Lilla, Vogl Beatrix, Oposits Anita, Burnóczki Petra, Dékány Tamás, Molnár István, Horváth Ákos és Farkas Dávid

Reméljük, hogy még sok ilyen szép sikert szerzünk iskolánknak!

"Jövõre velünk, ugyanott" - az idei tanár-diákról

Minden egy őszi reggelen kezdõdött. A labda ismét útjára indult. Az osztályok fiú tagjai újra tûzben égtek, hogy bebizonyíthassák, õk a legjobb focisták az iskolában. Mindenki a döntõig akart eljutni, hogy aztán ott az egész révais diáktársadalom elõtt megmutathassa, hogy rászolgáltak a tanárok elleni sorsdöntõ összecsapásra. A gondolatok a focipálya felé szálltak. Minden résztvevõnek a lelki szemei elõtt lebegtek, azok a cselek, melyekkel majd, "hintába ültetik" Gyõr egyik legjobb kispályás labdarugóját, tehát igazgatónkat, sõt talán már azt elképzelték néhányan, hogy a "fekete párducnak", azaz Kovács Csabának hányszor kell majd a hálóba nyúlni egy-egy bekapott (potya) gól után.

Idén a 11. C szervezési keretei között zajlott le a bajnokság. A csoportmérkõzések után két-két ágon lehetett a legjobb két csapat közé jutni. A diákcsoporthoz közötti összecsapások izgalmasak voltak, ellentétben a döntõvel. A tavai gyõztes, 11. E a 11. B csapatával nézett farkasszemet a fináléban. A meglepetés elmaradt, a végeredmény az elõzetes latolgatásoknak megfelelõen alakult ki. A papírforma érvényesült, hisz a 11. E legázolta a "b"-sek csapatát.

Magabiztosan nyerték a találkozókat, 9 góllal megterhelvén 11. B-s kaput. Így a tavalyi évekhez hasonlóan ez évben is a 11.E - vel "randevúzott" a tanárok csapata. A múlt évi tanár - diák meccs 6-6 - os végeredménnyel zárult. Idén talán a diáknapi színvonalas programjai után, illetve a nyári meleg miatt is kevesebben választották a mérkõzés megtekintését. Ennek ellenére a hangulatra így sem lehetett panasz. A diákcsapat fogadkozott, hisz bár a játék fontos õk mégis a gyõzelemre törnek. A tanárok óvatosabbak voltak, ám a helytállás számukra is ugyanúgy fontos volt. Errõl csapatkapitányukat, Horváth Pétert kérdeztem meg, ki a következõket mondta: "Véleményem szerint emberileg is fontos, hogy hogyan állunk helyt. Ezen mérkõzéseknek már az én diákéveim alatt is külön presztizsei voltak. De számomra ez egy nagyon kopmoly kihívás, és persze nagy örömmel veszünk részt rajta." A helytállás mellett a lelkiismeretes felkészülésre is tett utalást a tanárok csapatkapitánya: "A tanárok, mint ahogy az látszott is mindent megtettek a siker érdekében." Horváth Péter elmondás szerint egyáltalán nem lenne nagy kudarc, ha a diákok gyõznének. A jó és élvezhetõ mérkõzéshez minden adott volt. Két bizonyítani akaró együttes, jó hangulat és persze egy kiváló játékvezetõ is. A döntõ dirigálására a futballkörökben is ismert, de legfõképpen elismert Takács Pétert kérték fel. A fõszereplõk persze a játékosok voltak.

A mérkõzés elején a csapatok még csak kószolhattak egymást. Mint ahogy Horváth Péter is elmondta, tartottak ellenfelüktõl, így igyekeztek erejüket jól beosztani. A 11. E -sek csapatában a különösen jól futballozó és egy gólérzékeny Szpevár Ákos próbálta a támadásokat szervezni. A játék hullámzott, ám a tanárok akciói tudatosabbak és jobban felépítettek voltak. Kapujukban Kovács Csaba bravúrt-bravúrra halmozott. Úgy tûnt sikerült a már említett korosztályos válogatott Szpevár Ákost kikapcsolni a játékból. A tanárok két gyors gólja lehûtötte a diákokat. Õk ezek után még inkább görcsösekké váltak, támadásaikat gyorsan akarták befejezni. Kapkodtak, döntõ szituációkban hibáztak. Kevésbé építették játékukat a technikás Szpevár Ákosra, a többiek pedig inkább igyekeztek szembeszállni az ellenfél masszív védelmével. A tanárok ezzel szemben nyugodtan játszottak és csak tőlük függött, hogy a gólkülönbség nem lett nagyobb. Somogyi Gyula négyszer, míg Horváth Péter egyszer volt eredményes. A látottak alapján a tanárok rászolgáltak a gyõzelemre, ám véleményem szerint a 11. E jóval jobb teljesítményre is képes. Összeségében a tanárok gyõzelme megérdemelt. Az egység, a taktika és a fegyelmezettesség dominált játékukban. A labdarúgást gólra játszóknak, ám ezt az enerváltan játszó 11. E nem tudta elérni.

Zárásul talán csak ennyit: "Jövõre, veletek, ugyanitt"

Vélemények a mérkõzésrõl:

Horváth Péter: "Az igazat megvallva tartottunk a mérkőzéstől, mégis tulajdonképpen elég kellemeset játszottunk. A korai két gólunk után ellenfelünk feladta, türelmetlenebbé vált, kapkodott, és inkább az egyéni játék dominált csapatjáték helyett, s mi ezt jól kihasználtuk. Győzelmünk a csapat, és a taktika diadala."

Ladotsy Kornél (néző): "Sokkal szorosabb mérkőzésre számítottam a tavalyi eredmény ismeretében. A tanárok könnyedén felszabadultan játszottak. Véleményem szerint az 5+1-es felállítás nem jó erre a pályára, hisz kicsi a hely, hogy a játékosok olyan igazi kispályás focit játszhassanak. Az E-sek nem tudtak igazán kibontakozni, míg a tanárok montrákra építettek, ám a végére teljesen átvették az irányítást. Győzelmük megérdemelt."

Szpevár Ákos (11. E csapatkapitánya): "A meccsnek semmi tétje nem volt, hisz már az elején elment a kedvem a játéktól, amikor az ellenfél kikötötte, hogy ezen a ping-pong asztal méretű pályán vonaltól vonalig fogunk játszani (ráadásul 5+1-es felállításban). Gólt rúgni csak ágyúval lehetett volna, mert a labda mindig fennakadt valakin, akármennyit is cseleztek. Az az igazság, hogy a 0-0 -t bármikor kihoztuk volna, akár úgy is, hogy beállunk mind a gólvonalra. Várom az újabb összecsapást. Nálunk a Márk játszott a legjobban. "

Böcskei Balázs 11.A